

POVEȘTI CU TĂLC

CIOARA ȘI PĂUNUL și alte povești

Text: Claudia Cojocaru
Ilustrații: Cătălin Nedelcu

Vulturul și stăncuța

Un vultur își părăsi cuibul de pe stânca înaltă și zbură în picaj exact în mijlocul unei turme de oi aflate pe pășune. A capturat un miel în ghearele-i puternice și a făcut drum întors către cuibul lui.

O stăncuță a asistat la toată întâmplarea și pe loc a cuprins-o microbul invidiei. Ca urmare, s-a hotărât să întreacă în forță și viteză zborul vulturului. Deci, luând un aer feroce și foșnind puternic din aripi, a aterizat pe spatele celui mai mare berbec din turmă, cu intenția de a-l răpi. Dar ghearele i s-au încurcat în lâna deasă a berbecului și nu a mai reușit să se elibereze, oricât a fluturat din aripi.

Ciobanul a văzut stăncuța agitându-se și a ghicit pe loc ce s-a întâmplat. A luat stăncuța, i-a scurtat aripile și seara a dus-o copiilor săi.

- Ce pasăre e asta? au întrebat copiii.
- Din cunoștințele mele, e o stăncuță. Dar ea se crede vultur.

„Adeseori invidia îți orbește judecata.“

Măgarul care știa ce vrea

De când era mic măgarul căra poveri întruna. La început mai mici, apoi, pe măsură ce a crescut, din ce în ce mai mari.

Și azi făcea la fel. Era o zi ca oricare alta, atâta doar că stăpânul lui l-a împovărat mai mult ca de obicei. Fermierul aflate că haiducii veneau să jefuiască gospodăriile mai înstărite, așa că încarcă toată agoniseala lui în spatele măgarului, încât acesta abia se mai ținea pe picioare.

— Mergi mai repede, strigă fermierul, dându-i bice. Altfel o să fim prinși.

— Și crezi că soarta mea se va schimba cu ceva? Nu voi mai căra poveri? îl întrebă măgarul.

— Nu, nu cred..., răspuse stăpânul, neînțelegând rostul întrebării.

— Atunci nu am de ce să mă grăbesc și să-mi rup picioarele. Același lucru o să-l fac și mâine, dar în ritmul meu, indiferent cine mi-ar fi stăpân.

Câinii și pieile

Câțiva câini lihniți de foame mergeau pe marginea unui pârâu în căutare de mâncare. La un moment dat, în albia pârâului, au zărit câteva piei puse, probabil, la curățat. Cum apa era prea adâncă pentru a ajunge la ele, câinii se vorbiră să bea întâi apa. Dar oricât de mult au băut, apa nu a scăzut deloc.

În cele din urmă, cu burțile umflate cât butoaiele și fiind gata gata să explodeze, s-au dat bătuți.

„Nu întotdeauna calea cea mai scurtă e și cea mai sigură.“

